CUTIA CU MĂRGELE

REVISTA LICEULUI TEHNOLOGIC CORBU

Anul I, numărul 3, 2019

Interviu imaginar cu *Eminescu*

Ale inimilor noastre-creațiile elevilor dedicate lui Eminescu

Știri din viața liceului, scrisori bunicilor de la Hașca

În loc de interviu în pauza mare, gândurile decanului de vârstă al scolii

Consiliul elevilor

Lecţii distractive

Engleza motivaţională

CUPRINS

1. Notă explicativă, în loc de editorial.
2. Interviu imaginar cu Eminescu.
3. Impresii despre marele poet
4. Eminescu văzut de scriitorii români
5. Invitație la lectură, Sărmanul Dionis
6. Știri din viața liceului, scrisori bunicilor de la Hașca
7. În loc de interviu în pauza mare, gândurile decanului de vârstă al școlii
8. Despre copilărie și nu numai
9. Ale inimilor noastre-creațiile elevilor dedicate lui Eminescu
10. Scrisoare lui Eminescu
11. Consiliul elevilor
12. Impresii de călătorie, partea a II-a Shanghai
13. Lecții distractive
14. Engleza motivațională
15. Scrisori de dragoste

LICEUL TEHNOLOGIC CORBU

În loc de editorial

„Ne-am obișnuit să spunem că Eminescu este un geniu. Cu aceasta nu spunem nimic chibzuit și spunem în schimb două lucruri proaste: că Eminescu este, în fond, dincolo de orice explicaţie; că noi, oamenii de rând, suntem în definitiv dincolo de orice răspundere. Înainte însă de a socoti un creator geniu, este bine să vezi ce anume a făcut el spre a fi unul sau ca să-și slujească geniul. Și, înainte de a te scuza că tu nu ești un geniu – sau alteori de a da vina pe împrejurări că n-au favorizat genialitatea ta ascunsă –, este bine să vezi care-ţi sunt răspunderile, în spiritualitatea și chiar în animalitatea omului de cultură din tine. În amândouă privinţele, caietele lui Eminescu sunt o binecuvântare. Cu un câștig în plus: acela de a demitiza pe Eminescu.“ (Constantin NOICA)

„Acesta a fost Eminescu, aceasta este opera lui. Pe cât se poate omeneste prevedea, literatura poetica româna va începe secolul al 20-lea sub auspiciile geniului lui, si forma limbei nationale, care si-a gasit în poetul Eminescu cea mai frumoasa înfaptuire pana astazi, va fi punctul de plecare pentru toata dezvoltarea viitoare a vestmântului cugetarii românesti”.(Titu Maiorescu)

Notă explicativă: În luna ianuarie se vorbește despre Eminescu peste tot, oriunde: școală, televiziune, mass-media. E felul oamenilor de azi de a se asocia cu marele geniu. De aceea am ales și noi, elevii și profesorii Liceului Tehnologic Corbu, să realizăm un număr aniversar. Tot ceea ce va apărea aici va fi sub semnul său!

Interviu imaginar propus de către clasa a 10-a A. Ei au formulat întrebările și tot ei au dat răspunsurile. Răspunsurile au fost realizate pe baza notelor biografice ale poetului.

-Bună ziua , domnule Eminescu !
- Bună ziua !
- Putem să vă luăm un interviu ?
- De acord!
- De unde si cum vă inspirați să faceți poeziile?
- Natura și viața sunt ajutoarele mele. Tot ce se întâmplă, tot ce e frumos mă inspiră . Dealul din preajma Ipoteștiului, pădurile cu cerbi, bucuriile și durerile mele.
-Dar pentru fiorii dragostei v-ați folosit de fluturii din stomac?
-De câte ori. Le-am avut drept muze pe Veronica Micle, pe Cleoparta Leca Poenaru, pe Mite Kremnitz. Îngeri blonzi, iubite care știau să mă aprecieze sau să mă facă să sufăr. Nici eu nu am fost altfel decât ele.
- Cu proza vă jucați?
-Bineînțeles. Pentru cei mici intru în lumea Genarului și a Mumei Pădurii cu *Făt-Frumos din lacrimă.* **Iar pentru cei mari fug prin codrii de aramă cu** *Cezara* **sau pătrund în lumi paralele cu** *Sărmanu Dionis.*
-Care e cel mai bun prieten?
-Evident Bădia Ionică. Îmi place bordeiul lui din Copou. Acolo ne petrecem vremea, vorbeam de ale noastre, filozofam. Mereu l-am invidiat cum se potrivea la Junimea. Mi-ar fi plăcut și mie să râd, să fac glume. Eu mai timid tăceam și eram posac.
-Care e lucrul care v-a marcat cel mai mult?
-De fapt cred că sunt două. Am debutat în revista școlii, cu o poezie dedicată profesorul meu de română. Iar Iosif Vulcan m-a botezat. Mi-a schimbat numele din Eminovici în Eminescu.
-În ce orașe ați studiat?
-La Botoșani și Cernăuți?
-Ce materii v-au marcat?
-Am o memorie bună. De aceea mi-au plăcut mereu limbile, istoria, literatura, filozofia. Am urât matematica. Nu țin minte numere. Dar dacă am abordat astrologia și astonomia nu pot zice că științele exacte nu sunt necesare. Fără toate disciplinele de la școală nu aș fi ceea ce sunt astăzi. Și am citit mult. Orișice, fiindcă lectura m-a făcut să evadez.
-Unde ați călătorit?
-În țară, cu trupele de teatru, am văzut Blajul și Craiova, Bucureștiul. În străinătate Viena și Berlinul.
-Ce făceați în copilărie?
-Baie în lac, rătăciri prin pădure. Cotrobăiam prin cuibare, după ouă și îl speriam pe tata cu șerpi. Jucam fotbal și șah. Îmi plăcea să cânt. Am voce de tenor. Cred că dacă aș fi studiat aș fi putut să fiu artist la operă.
-Ce meserie v-a plăcut cel mai mult?
-Două. Cea de profesor, fiindcă în această calitate poți modele mințile celor tineri. Cea de ziarist fiindcă așa te poți exprima liber.
-Ce sfat ne dați?
-Să fiți liberi. Să faceți ceea ce vă place. Să vă asumați bunele și relele. Să deveniți oameni în adevăratul sens al cuvântului. Să iubiți limba și țara.

În memoria Lui.....

Pentru majoritatea dintre noi, tineri liceeni, a vorbi despre Eminescu este a-l asocia cu sintagma Luceafărul poeziei. Acest lucru se datorează faptului că rămâne creatorul marelui poem inspirat din basmul popular Fata în grădina de aur, poem care a văzut lumina tiparului în Almanahul Societății România Jună din Viena, în 1883. Pentru noi, este cel mai mare poet, fiindcă exprimă complexitatea spiritualităţii noastre. În creaţia lui dorul și jalea, spaţiul mioritic, pădurea de aramă, cea de argint devin oglinzi ale identităţii noastre naţionale.

Eminescu a fost o personalitate complicată. Și-a impresionat contemporanii cu inteligența, memoria, curiozitatea, cultura, limbaj. Scrisul era totul pentru el. Ardea și se topea în litere, se bucura, plângea. Acolo, în fața colii albe, trecea peste timidităţi, neajunsuri și reușea să fie el. Sentimentele lui, acolo, pe foaia albă, căpătau contur.

Chipul lui de la 19 ani e imaginea romanticului. Fruntea înaltă, gânditoare te trimite spre alte sfere. Privindu-l, ai în minte ochii lui visători. Citindu-l, i te alături. Visezi și tu cu ochii deschiși. A fost un om al timpului său. L-a preocupat soarta neamului din care face parte, a crezut mereu că românul își poate apăra sărăcia și nevoile și neamul, iar atunci când nu are resurse suficiente i se alătură tot ce mișcă, de la râu până la ram. Nu s-a sfiit să critice neajunsurile și răul social. L-a vrut în viaţa noastră pe vodă Ţepeș care să stârpească răul, ducându-l la pușcărie sau la casa de nebuni. El însuși a fost un Ţepeș în articolele sale de presă, în care a criticat tot ceea ce era de criticat cu scopul de a corecta. Scrierile lui au fost modele ale unui mare pedagog.

Prin temele și motivele abordate, propuse și realizate, prin felul în care a reușit să combine limba românească a deschis calea înnoirii profunde a liricii românești. Limbajul său poetic e caracteristic prin prospeţime, naturaleţe. Limba vechilor cazanii, cea a ciobanilor de pe dealurile Moldovei a fost punctul de plecare al jocurilor lui poetice. Poemele lui au fost rescrieri mature ale poeziilor populare. Folclorul i-a fost model, sursă de inspiraţie, religie.

De aceea, pentru mine astăzi e o cinste să pot să îmi exprim gânduri despre marele EMINESCU.

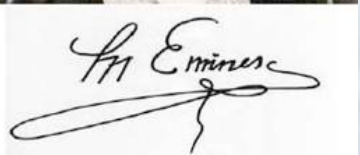
Maftei Bianca, clasa a 11-a A

Despre Eminescu au scris şi alţii. Iată exemplul lui Marin Sorescu şi a lui Geo Bogza.

Eminescu n-a existat.

A existat numai o ţară frumoasă
La o margine de mare
Unde valurile fac noduri albe,
Ca o barbă nepieptănată de crai
Şi nişte ape ca nişte copaci curgători
În care luna îşi avea cuibar rotit.
Şi, mai ales, au existat nişte oameni simpli
Pe care-i chema: Mircea cel Bătrân, Ştefan cel Mare,
Sau mai simplu: ciobani şi plugari,
Cărora le plăcea să spună,
Seara, în jurul focului poezii -
"Mioriţa" şi "Luceafărul" şi "Scrisoarea III".
Dar fiindcă auzeau mereu
Lătrând la stâna lor câinii,
Plecau să se bată cu tătarii
Şi cu avarii şi cu hunii şi cu leşii
Şi cu turcii.
În timpul care le rămânea liber
Între două primejdii,
Aceşti oameni făceau din fluierele lor
Jgheaburi
Pentru lacrimile pietrelor înduioşate,
De curgeau doinele la vale
Pe toţi munţii Moldovei şi ai Munteniei
Şi ai Ţării Bârsei şi ai Ţării Vrancei
Şi ai altor ţări româneşti.
Au mai existat şi nişte codri adânci
Şi un tânăr care vorbea cu ei,
Întrebându-i ce se tot leagănă fără vânt?
Acest tânăr cu ochi mari,
Cât istoria noastră,
Trecea bătut de gânduri
Din cartea cirilică în cartea vieţii,
Tot numărând plopii luminii, ai dreptăţii, ai iubirii,
Care îi ieşeau mereu fără soţ.
Au mai existat şi nişte tei,
Şi cei doi îndrăgostiţi
Care ştiau să le troienească toată floarea
Într-un sărut.
Şi nişte păsări ori nişte nouri
Care tot colindau pe deasupra lor
Ca lungi şi mişcătoare şesuri.
Şi pentru că toate acestea
Trebuiau să poarte un nume,
Un singur nume,
Li s-a spus Eminescu.

MARIN SORESCU, Basm

În vremea aceea , când Dumnezeu şi Sfântul Petru umblau pe pământ, au poposit într-o seară, la o casă de oameni gospodari, care i-au primit cu inima deschisă, i-au omenit, i-au ospătat, iar când a venit timpul de culcare, Le-au aşternut într-o odaie care mirosea a busuioc şi a gutui. A doua zi, dis-de-dimineaţă, oaspeţii au mulţumit vrednicelor gazde şi au purces la drum. Cum mergeau ei, aşa, tăcuţi, Sfântul Petru se opreşte deodată şi îi spune lui Dumnezeu:

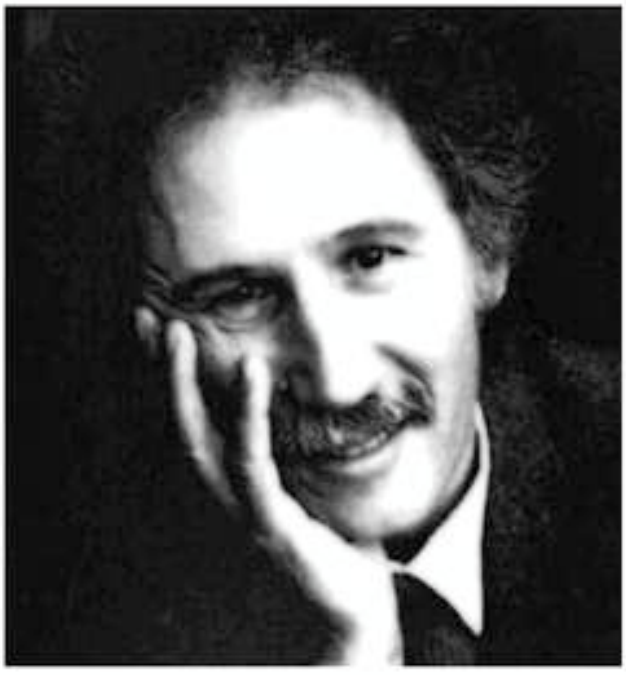
– Doamne, fă ceva pentru oamenii aceia, că tare frumos ne-au primit!

– Ce să fac, Petre? Ai văzut că au de toate, n-au trebuinţă de nimic.

– Fă, Doamne, fă... să-şi vadă sufletul!

***– Să-şi vadă sufletul, zici, Petre?* repetă Dumnezeu, îngândurat.**

Şi după o vreme, din neamul acela de oameni s-a născut Mihai Eminescu.

Am zărit lumină

Am zărit lumină pe Pământ
şi m-am născut şi eu
să văd ce mai faceţi.
Sănătoşi? Voinici?
Cum o mai duceţi cu fericirea?
Mulţumesc, nu-mi raspundeţi.
Nu am timp de răspunsuri.
Abia dacă am timp să pun întrebări.
Dar îmi place aici.
E cald, e frumos,
şi atîta lumină încît
creşte iarba.
Iar fata aceea, iată,
se uită la mine cu sufletul...
Nu, dragă, nu te deranja să mă iubeşti.
O cafea neagră voi servi, totuşi
din mîna ta.
Îmi place că tu ştii s-o faci
amară.

Recenzie de carte: Sărmanul Dionis

O descriere abstractă a viziunilor proprii asupra lumii, astfel începe nuvela ,,Sarmanul Dionis" de M.Eminescu. Citind titlul, fiecare se gândeşte că nuvela este despre un băiat sărman pe nume Dionis. De fapt aşa şi este, căci e un băiat orfan ce trăieste în sărăcie, unica amintire despre părinţi fiind portretul tatălui său şi gândurile dulci despre mama- Maria ce şi-a trăit toată viaţa dedicând-o lui.

Schimbările în soarta băiatului apar atunci, când în mâinile sale nimereşte o carte veche , legată cu piele şi roasă de molii- un manuscript de zodii. Această carte a devenit un portal pentru posesorul ei. Cartea era scrisă de către Zoroastru, un mare filozof ce a trăit înaintea erei noastre şi a propovăduit religia zoroatrismul. Citind din carte, Dionis ajunge în alte lumi, în alte spaţii. Iată dificultatea cu care se va confrunta cititorul. Acesta lecurând, nimereşte într-o încurcătură, căci naratorul transpune personajele în diferite spaţii şi timpuri. Scriitor modern, Eminescu abordează în nuvelă, la problema metapsihozei. Apare personajul Dan, care este un călugăr , al cărui nume de mirean este Dionis. Apar astfel două ipostaze, două nume, o unică existenţă. Mireanul Dionis este avatarul lui Dan. Între toate aceste persoane: Dionis, Dan, Zoroastru se stabileşte o strânsă legătură, unul fiind celălalt, în timpuri şi spaţii diferite. Alte personaje care stârnesc interesul sunt: Ruben şi Riven, mistagogii lui Dan. Ei îi relevă cartea magică, ei fac posibilă metamorfoza.

Fiind tânăr şi energic protagonistul Dan-Dionis se îndrăgosteşte de o tânără domnişoară, Maria, ce întruchipează frumosul şi idealul, îngerul său. Chipul ei angelic nu îi dispare din minte, tocmai de aceea el doreşte să se căsătorească cu această domniţă. La începutul nuvelei, aceasta a fost doar un vis pentru el, însă la sfârşit devine un vis împlinit. Povestea e singura cu final fericit între poveştile de iubire ale lui Eminescu. Geniul ştie să iubească şi a găsit calea să îi facă şi pe alţii fericiţi.

Dacă v-am stârnit interesul, fuga în librării sau la bibliotecă!

Ana Majoran, clasa a 10-a A

Am fost la Mănăstirea Haşca, în vizită la bunicii noştri

Luna decembrie a fost cea a vacanţei, a cadourilor. Ne-am distrat, dar înainte am încercat să ne dovedim mărinimia sufletului. Echipa de voluntari, împreună cu doamnele profesoare: Gabriela Kovacs şi Onorica Ciucan am fost în vizită la Căminul de bătrâni de la Haşca. Am dus cadouri: bomboane, portocale, colinde. Cel mai tare însă au fost impresionaţi de scrisorile pe care noi le-am scris pentru ei. Iată câteva dintre ele:

Corbu, 18 decembrie 2018

Dragă bunică,

Nu ştiu dacă copiii ar fi avut fără tine parte de o copilărie aşa de bună, fără preparatele tale gustoase, fără îmbrăţişările tale calde. Nu ştiu dacă toate bunicile şi-au arătat iubirea aşa cum ai făcut-o tu. Nici măcar nu ştiu dacă felul încântător, în care tu mă înţelegeai, era lipsit de griji şi la fel cu cel al altor bunici.

Ştiu un singur lucru: că sunt o norocoasă să am o bunică aşa ca tine, că exişti. Nu aş fi avut o viaţă aşa de frumoasă, fără tine, fiindcă tu şi numai tu ai ştiut cel mai bine să faci dintr-o cană de lapte şi un ou cea mai bună mâncare.

Nimeni, dar nimeni nu ar fi ştiut să îmi spună de atâtea ori aceleaşi poveşti şi să mă facă atentă, să le ascult, să le reţin, cu bucurie şi nerăbdare. Nimeni nu ar fi ştiut să mă înveţe atâtea lucruri bune, să mă înveselească, astfel încât să învăţ, să mă ajute, să mă iubească, aşa cum ai făcut-o tu…

Azi am crescut şi sunt departe, acolo unde viaţa m-a purtat. Am aripi şi zbor liber. Nu sunt acolo când te doare ceva, nu pot face toate lucrurile pe care obişnuiai să le faci pentru mine, dar sunt lângă tine cu..sufletul. Cel pe care mi l-ai dăruit, cel care devine mai important atunci când fizic nu pot fi lângă poala ta. Şi ai amintirile…

Mai ştii când mă luai de la grădiniţă?Prima mea zi de şcoală? Toate serbările?Ai fost acolo, mi-ai şters lacrimile, m-ai instruit ca pe un bun soldat, mai determinat să fiu puternică, să merg înainte orice ar fi..

De aceea am avut curajul să le povestesc şi altora despre tine, despre bunica mea, femeia cu ochi buni, păr alb şi zâmbet dulce…

Când mi-e greu, mă imaginez că mă strângi în braţe, în holul portocaliu al casei, acolo unde mi-ai dăruit dragoste şi căldura după care tânjesc. Nu există noroc mai mare, decât acela că te am pe tine, că te văd luptând…

Nu pot să îţi arăt, cu adevărat, cât îţi sunt de recunoscătoare, dar îţi pot mulţumi. Mi-ai clădit un har, mi-ai arătat că în viaţă nu contează decât să fii un om bun. Pentru toate acestea îţi mulţumesc !

Larisa (Csatlos)

Sărut mâna bunic necunoscut,

Om înţelept ce faci parte din lumea bunicilor, îţi mărturisesc că te iubesc la fel de mult caţi pe bunicii mei. Fiindcă pe ei îi iubesc, pot să îţi scriu şi dumitale. Cuvintele mele devin calea de aur spre sufletul vostru minunat.

Vă rog să binevoiţi să primiţi urările mele de bine din străfundurile inimii unui nepot oarecare. Vă doresc sărbători fericite, momente în care amintirile să vă umple sufletele de bine, de frumos, ele să şteargă sentimentele neplăcute, să vă aline dorul de cei dragi, să vă facă să retrăiţi tinereţe…Fiţi fericiţi, fiindcă aşa puteţi fii voi înşivă! Deşi nu ştiu cine sunteţi sau ce meserie aţi avut, vă promit că eu vreau să fiu asemenea vouă: un om la fel de bun, o fiinţă vie grijulie, înţelegătoare şi tolerantă cu ceilalţi.

Fiţi fericiţi! Reamintiţi-vă că cineva vă iubeşte, cineva v-a iubit şi poate că vă va iubi mereu. E o iarnă friguroasă, dar vorbele mele să vă încălzească asemenea unor cărbuni încinşi ce nu lasă focul să se stingă.

Cu afecţiune, un nepot (Sidonia Nache)

Bunicule,

A trecut atât de mult timp de când nu ţi-am mai văzut zâmbetul larg pe buze încât mă doare.Am încercat din răsputeri să ajung la tine, dar timpul şi timpurile par nişte duşmani greu de trecut. Sunt simple scuze…Vremea de afară, fulgii care cad perdea peste glia îngheţată, îmi aduc o tristeţe în suflet, îmi alungă zâmbetul de pe buze, mă fac să mă gândesc la tine. Stai singur într-o cameră pustie şi goală. Te gândeşti la mine, la ceilalţi, la trecut. Alungi durerile trupului îmbătrânit. Eşti un erou. Acum a trebuit să o laşi mai moale. Viaţa ta a semănat cu cea a unei ploi de vară, a trecut repede, tumultuos şi a lăsat urme. Poate nimeni nu ţi-a mulţumit niciodată pentru ceea ce ai făcut. E vremea ca cineva să o facă. Îşi mulţumesc pentru tot ceea ce ai făcut, dar şi pentru ceea ce mai poţi face. Voi încerca să vin la tine, să te vizitez, să îţi vorbesc. Aşa recapeţi zâmbetul frumos ce îţi luminează faţă, aşa redescoperi bucuria de a trăi. Vreau ca aceste rânduri să te fericească, să ştii că cineva se gândeşte la tine!

Mereu aş vrrea să te vâd zâmbind, să ai sărbători pline …

Un nepot(Andreea Olariu)

Ce a însemnat pentru mine să fiu profesor la Liceul Tehnologic-Corbu-Harghita

Din punctul meu de vedere, sunt două aspecte de abordat: a fi profesor și a fi profesor la Liceul Tehnologic din Corbu.

Am devenit profesor conjunctural. Eram un inginer de foraj cu 11 ani de activitate și aveam un bagaj solid de cunoștințe generale și informații tehnice, dar....una este să comunici cu adulții, alta cu copiii și adolescenții. Mai întâi am fost fascinată de tot: elevi, colegi, mediu de lucru. Apoi mi-a fost teamă, realizând dimensiunea responsabilității asumate. Încetul cu încetul am descoperit frumusețea acestei profesii care nu este la îndemâna oricui: trebuie să iubești copiii, implică multă răbdare, are momente de incertitudine, de descurajare, pregătirea pentru predare este o activitate ce nu se încheie niciodată și necesită multe ore de studiu. Dar este o profesie care oferă bucurii și satisfacții- imediate sau peste ani.

Șansa mea la „momentul zero" al noii cariere, dar și ulterior, au fost conducerea școlii și colegii profesori. Cadre didactice calificate, cu experiență la catedră, adevărați profesioniști, gata să ajute oricând, pe oricine era în impas. Si o făceau atât de firesc, fără ostentație, astfel încât erai în largul tău și căpătai încredere în tine. „Politica de cadre" a direcțiunii a fost clară: cadre didactice cu studii superioare, calificate sau interesate de reconversie și în continuă perfecționare. Deci: încurajare maximă pentru înscrierea la grade didactice! Și uite-așa, din examen în examen, din reconversie în grade didactice, după 18 ani am ajuns profesor de educație tehnologică, titular și cu gradul II!!

Dar ce momente deosebite, chiar unice am trăit în tot acest timp! Cu mai multă sau mai puţină experienţă în învăţământ, toţi eram la început de drum: se puneau bazele învăţământului liceal corbean. Ne animau ambiţiile, ne copleșeau emoţiile, ne încurajau reușitele. Fiecare succes ne apropia, fiecare eșec ne mobiliza. Eram uniţi și ne sprijineam unii pe alţii pe plan profesional, dar și personal. Acum se folosește termenul echipă, noi atunci eram o familie. Munceam și ne perfecţionam din mers. Nu aveam spaţiu - modificam și adaptam spaţiul existent. Nu aveam manuale pentru disciplinele de specialitate – ne căutam cursurile din facultate și făceam conspecte. Nu aveam material didactic – directorul solicita insistent bani la inspectorat. Printr-o donaţie (parcă!) am primit vreo 3 calculatoare (cam nefuncţionale) și a fost amenajat un spaţiu. Dar ce bucurie a fost când am primit primele calculatoare noi pentru un cabinet de informatică! Toţi copiii din vecinătatea școlii au ajutat –cu mare grijă- la descărcarea din camion.

Treptat am învăţat să organizăm examene de admitere în liceu sau de bacalaureat, să ne promovăm liceul pentru a atrage spre noi absolvenţii de gimnaziu din localităţile vecine și de pe Valea Bistricioarei. Am învăţat să organizăm baluri ale bobocilor sau ale absolvenţilor, festivităţi de absolvire și banchete. Pe primul loc era calitatea prestaţiei la catedră, fapt care ne-a adus prestigiu la nivelul învăţământului harghitean. Elevii noștri participau la olimpiade și obţineau locuri fruntașe la diverse discipline: română, geografie, religie, sport, educaţie tehnologică, contabilitate, silvicultură, desen. Ba se mai și calificau pentru etapa naţională!

În tot acest timp, promoţii întregi de liceeni își începeau viaţa de adult: unii își continuau studiile prin diverse centre universitare sau în învăţământul postliceal care debutase în liceul nostru (și ce mândrii eram!), alţii își căutau un loc de muncă- fiecare după posibilităţi. Mulţi dintre absolvenţi -în special studenţii- ne vizitau cu plăcere (obicei păstrat), dovadă că la liceul nostru se derula un proces instructiv-educativ, profesorii erau apropiaţi de elevi, iar ei simţeau acest lucru.

Cam așa a fost începutul, cu multă muncă, cu modestie, cu foarte multă dedicaţie, cu reguli - scrise sau nescrise - care se respectau cu sfinţenie din respect faţă de școală și de colegi. Așa s-a „construit fundaţia" liceului, solidă, pentru a rezista cât mai mult timp cu putinţă. Aici am învăţat cum să practic o profesie nobilă, cu conștiinciozitate, cu respect faţă de toţi participanţii la procesul educaţional și alături de niște oameni nemaipomeniţi. Din nefericire, o bună parte dintre acești oameni minunaţi nu mai sunt în activitate: unii au plecat ori s-au pensionat, iar alţii.... ne-au părăsit.

Deci ce a înseamnat în toţi acești ani pentru mine să fiu profesor la Liceul Tehnologic Corbu? Simplu: O ONOARE.

Prof. Corina-Maria Spaciu

Despre copilărie și nu numai…

Copilăria… știm că e cea mai frumoasă și mai captivantă perioadă din viața unui om . Atunci nu ai anumite responsabilități, nu ai prejudecăți sau nu ești măsurat după criteriile unei societăți. Obstacolele ce ți se ivesc sunt de ordinul pragurilor camerelor, Le treci cu mândrie și curaj, nu le iei ca pe niște piedici majore sau obstacole de neînvins.

Când vorbim despre copilărie intrăm într-o lume cu totul și cu totul diferită, mult mai frumoasă, diferită, o altă existență. Peste timp, ne reamintim cu drag de acele momente în care nimic nu ni se părea dificil. Poate timpul zboară prea repede și ne depărtează de acea lume. Oricum ca ființă umană stai sub impedimentul timpului inexorabil, care fie că are aripi blânde, fie că e provocator, te poartă spre destinații necunoscute, spre noi destine pe care trebuie să le descoperi, să ți le asumi, să le treci.

Când renunțăm la ipostaza de turmă, constați că lumea copilăriei poate avea și o altă fațetă. Știi sigur ce anume contează pentru tine, care sunt lucrurile cu adevărat importante. Din vremea copilăriei învață că cel mai important este să fii cu familia ta, în preajma acelor oameni care te iubesc, care te protejează, care își construiesc o scară de valori, care te fac să fii ființă. Știi să zâmbești, zâmbetul tău să fie contagios, să te bucuri de lucruri mărunte care sunt extrem de importante, prin faptul că devin amintiri care șterg bariera timpului. Înveți că totul în viață se întâmplă cu un motiv, cu un scop. Și astfel jocurile copilăriei se transformă peste ani în lecții din care învățăm să mergem mai departe, să fim oameni, cu valori și principii.

Timpul ne dovedește că nu ne-am bucurat îndeajuns de lumea jocurilor. Atunci nu aveam probleme. Apoi viața a început să ne încerce. Iar noi am ajuns să spunem des, deși nu demult am părăsit această lume: *Unde ești copilărie cu pădurea ta cu tot?*

Larisa Cstalos

Ale inimilor noastre….

Poetul inimilor noastre

Într-o zi de iarnă, ca oricare alta,
Noi stăm în clasă, învățând într-una
Privim cu mândrie spre viitor
Privim cu admirație spre trecut.

Privim spre ai noștri făuritori
Privim spre ai noștri creatori
Ne gândim la poetul inimilor noastre
Admirăm luceafărul sufletelor noastre.

Cuvinte-nălțătoare pe pagini a așternut
Magia scrierilor încă nu a trecut
Noi, tineri ucenici, ne bucurăm
Și pe Eminescu model îl luăm.

Țepuc Alexandru, clasa a 9-a A

Declarație

Stau cu ochi-n cartea ta
Să-nțeleg ce scrii,
Să-nțeleg cum erai,
Să descifrez cum scriai,
Când iubirea o trăiai.

O caut pe fata visurilor tale,
Aș fi vrut să îți ies în cale,
Să împărtășim iubirea
Să ne trăim fericirea…

Iosub Cristina, clasa a 9-a A

Domnului Eminescu

Chiar dacă vreau, tot nu reușesc
O poezie despre el să gândesc…
Aș vrea să îl cinstim,
Mereu să îl prețuim
Cu toții să-l slăvim
Mulțumiri să îi dăruim!

Pântea Mădălina, clasa a 9-a A

Eminescu, floare rară

Eminescu, floare rară
Ce-ai apărut în astă țară
Tu cu drag ne-ai dat un dor
Pentru țară și popor.

Scrierile, fără cusur
Le-ai dat suflet și susur
Le-ai dat viață și un preț
Și un viitor măreț.

Pentru toate își mulțumim
Noi cu toții te iubim.
Și acum mărturisim
Că n-o să ne irosim.

Pintilie Cristina, a 11-a A

Dragă Mihai Eminescu,

Ar trebui să fiu un pic mai modestă, mai moderată şi să mă adresez cu apelativul de stimate...Şi totuşi aleg această formulă fiindcă doresc să îţi reamintesc cât de prezent eşti în inimile şi sufletele a mii de români. Indiferent de vârstă oamenii vibrează la replicile tale: tu eşti o undă, eu sunt o zare, tu eşti un ţărmur, eu sunt o mare, tu eşti o noapte, eu sunt o stea. Iată în ce relaţie prefer să fim noi doi. Sunt versuri care mă alină şi pe mine, dar sensurile lor calde şi pătrunzătoare au alinat şi determinat generaţii întregi.

Eu am crescut înconjurată de operele tale. Mama are o parte din rafturile bibliotecii dedicate ţie: basme, poezii, nuvele, critică literară, ziaristică. Ştiu că sunt volume impresionante prin dimensiune. Încă nu am vârsta potrivită să te percep la adevărata ta valoare. De aceea am curajul unei mărturisiri: poezia ta nu îmi place. Toţi mă ceartă şi îmi spun că e o stare de moment. Şi totuşi, la o analiză rece pot afirma că şi **Somnoroase păsărele** *îmi ating sufletul, mă fac să vibrez, să descopăr unicitatea ta, chiar să te invidiez.*

Sentimentul acesta e dat de faptul că tu, la vârsta mea, ai reuşit să îşi relevi sufletul. Nu ţi-a fost teamă să te expui. Aş vrea să am curajul tău. Poate peste timp o voi face. Voi încerca să fur de la tine felul măiestrit prin care furi vorbele limbii populare, să mă joc cu topica limbii, să redefinesc temele şi motivele tale, să pot face din pădurea din dosul casei un univers mirific asemănător cu cel de la Ipoteşti.

Tu vei rămâne etern în sufletul meu. Tu ai cucerit eternitatea. Vorbele tale au reuşit să şteargă bariera timpului. La tine am descoperit că pentru a mă defini trebuie să învăţ să mă redau mie însămi.

Pentru toate acestea îşi mulţumesc,

Ioana Moldovan, clasa a 9-a A

Despre Consiliul Elevilor

Consiliul elevilor şi-a făcut simţită prezenţa, propunându-le colegilor lor Statutul elevilor. A fost prezentat în plen , claselor a 9-a A, a 10-a B şi a 11-a A, vineri 18.01. 2018. Celelalte clase urmează să ia cunoştinţă de conţinutul statutului, în două moduri: la orele de dirigenţie şi de site-ul şcolii.

Spicuim câteva dintre elementele importante. Ca şi elev, ai drepturi şi îndatoriri. Ai dreptul să fii respectat de toată lumea; să nu fiu discriminat. Referitor la note: ai dreptul la o evaluare corectă şi obiectivă; să ceri recorectare atunci când consideri că nota primită la un test nu este cea pe care o meriţi(FII OBIECTIV TU CU TINE); să ştii ce note primeşti, înainte ca ea să fie trecută în catalog. Absenţele să fie trecute doar dacă nu sunt prezent, că părinţii îmi pot motiva numai 2 zile/semestru- 12 ore (vezi ROI); că trebuie să anunţ dirigintele, iar de la medic să aduc scutirea atunci când vin la şcoală, urgent, astfel după 7 zile nu mai e valabilă(vezi ROI).

Alte obligaţii: să fiu prezent la fiecare oră (nu numai fizic); să mă pregătesc pentru fiecare oră; să am un comportament şi un limbaj civilizat; să nu folosesc telefonul în timpul orelor; să am o ţinută decentă; să port emblema şcolii; să nu consum droguri, alcool sau alte substanţe interzise; să nu aduc arme albe în şcoală.

Dacă nu derivă sancţiunile:îmi va fi atrasă atenţia în privat (mustrare); mi se va explica în scris ce regulă am încălcat (mustrarea scrisă înseamnă scăderea notei la purtare); nu voi mai primi bursă şi mi se va scădea nota la purtare; voi fi anunţat în scris că sunt la un pas să fiu dat afară din şcoală (preaviz);voi fi exmatriculat. Regulile sunt în concordanţă cu ROI. Statul nostru va fi prezentat, discutat şi aprobat în Consiliul de Administaţie al şcolii, unde noi suntem reprezentaţi de către colega noastră Alexandra Drugă, de la clasa a 12-a A.

Carina Ţepeş şi Cristian Vanc

TABĂRA ÎN CHINA

25.07.2018

Astăzi schimbăm locația. Plecăm spre Shanghai. Între cele două orașe vreo 1200 de kilometri. După ce am experimentat avionul, metroul, autobuzul, rișca, bicicleta sau motoscurterele, astăzi e rândul trenului. Gara din Beijing e uriașă. Ca să intrăm trebuie să trecem prin porțile de securitate. Apoi e peron puzderie de oameni, așezați cuminți, în așteptare. Mirosurile sunt cunoscute: cafea europeană. Așteptăm, apoi luăm un autobuz care ne duce la peron. Pe linii stau cuminți niște vagoane albe, lunguiețe, cu formă de suveică. Urcăm. Fiecare are locul său, cu numele. Pe stânga stau câte trei, pe dreapta câte doi. E comod, aer condiționat, distanță între scaune. Din când în când pe culoar trece câte o însoțitoare, ca la avion: uniformă, mâncare, jucării, apă. Nu cumpărăm nimic. Am fost anunțați că e foarte scump. Plecăm, ca o săgeată. Viteza medie de 350Km/oră. Am timp să dorm, să admir peisajul. E interesant. Viața apare lângă marile orașe. Văd orezării, orașe minere. În sfârșit o roată mare domină zarea. E destinația. Trebuie să coborâm. Peronul e același: larg, curat, cu scări rulante, agitație. Am urcat într-un autobuz și am fost duși la hotelul Ibis. Acesta e aproape de centru, la nici 10 minute de mers pe jos. Stăm câte două sau trei în cameră. Vecini avem niște italieni. Ni se mai stinge dorul de casă. Suntem obosiți. preferăm să rămânem în camere.

26.07.

Una din marile atracții ale orașului este Oriental Pearl Tower. Am urcat cu liftul la 200 de metri deasupra blocurilor, străzilor, fluviului. De sus totul părea minuscul. Una din cele mai tari senzații a fost să pășim pe podeaua de sticlă. Sub noi totul se vedea limpede, clar, minuscul. Am coborât și glonț spre vechea stradă, locul nașterii orașului. Aici arome, clădiri, restaurante, mâncăruri, toate împletesc noul cu vechiul. Pe lacul din mijlocul străzii admiri peștii mari galbeni sau portocalii. Încerci să reziști iaurtului înghețat, cărnii, prăjiturilor, eșarfelor. Te uiți cum pictează evantaie, sticle, cum se bate argintul, cum se înșiruie perlele. Am mers mult. Atmosfera, mâncarea își spun cuvântul. Nu mi-e bine și până ceilalți se perindă pe strada veche, eu dorm într-un restaurant. Vreo două ore. De acolo ne duc la un centru comercial. Când nu știam programul eram deja siguri că vom fi duși la cumpărături. Chinezii sunt buni comercianți. Totul se negociază. La ora șapte ne urcăm pe vasul de croazieră. De pe fluviu, admirăm cum se aprind luminile, formele pe care luminile le dau clădirilor. Suntem încântați. mergem spre hotel. Aici toți adorm ca niciodată cum punem capul pe pernă.

27.09

Vizita la muzeul din Shanghai ne poartă în timp în istoria, cultură, civilizația, religia și școala chineză. Sunt lecții. Îmi plac statuile de ceară care reconstituie vechiul. Îmi imaginez lumea diversă, de aici din margine de continent. Apoi ne confruntăm cu noul. China înseamnă modern, însemnă tehnologie. Intrăm în contact cu ea la muzeul tehnologiilor. Ne perindăm pe la bazare. Pe seară, cu metroul pe malul fluviului. Stăm până se sting luminile.

28.09

Vizităm Veneția Chinei. E un sat pescăresc, în care s-a păstrat la fațade vechea arhitectură. Se circulă pe un canal cu canoe, peste canal pe poduri de piatră boltite. Fiecare casă e un magazin. Aici toate lucrurile sunt mai ieftine ca în altă parte. E extrem de cald. Ce descopăr –scoicile în care se cultivă perlele. O scoică poate avea una sau mai multe perle. Perlele au aici dimensiuni și culori diferite. O fi adevărată povestea că împărații lor își dizolvau în vin câte o perlă zilnic? Aici e și o grădină labirint. Ce șanse erau să întâlnim aici român? Și totuși.. Mi-e dor de casă.

29.07.

Mergem pe cea mai scumpă stradă din lume, cel puțin așa ni s-a spus: Cartierul franțuzesc. Aici în mijloc e un grup statuar cu trei zeițe, negre. Te fac să te gândești la existența umană. Toate clădirile au specificul lor. E mai larg decât în alte părți. Ne odihnim într-o cafenea cu pisici. Aici am aflat că pisicile sunt la fel de prețuite ca în Egiptul antic. Pe faleză este un parc unde se întâlnesc skaterii. Aici am mers și noi spre seară. Ne-am făcut prieteni care ne-au arătat cum să trăim senzațiile alunecării. Din toate serile acum a fost seara cea mai tare!

30.07

E ziua plecării. La ora 12 e chek-out-ul. Urmează îmbarcarea și zborul. Oboseala și-a spus cuvântul. Dorm aproape toate cele 12 ore de zbor. Așa e mai ușoară despărțirea de China, de tot ce am trăit, de oamenii pe care i-am cunoscut.

Sunt extrem de bucuroasă că am avut prilejul să fac o călătorie în China. A fost uimitor. Mi-am legat prietenii care sper să dureze. Am trăit și am simțit lucruri noi. A fost prima mea plecare majoră de acasă. China va fi pentru mine țara de care m-am legat sufletește, un loc ales, pe care îl voi păstra în minte, o experiență care contribuie la formarea mea ca om, un spațiu la care să revin.

Ioana Carina Țepeluș, clasa a 11a A

Scenă de pe tavanul Capelei Sixtine

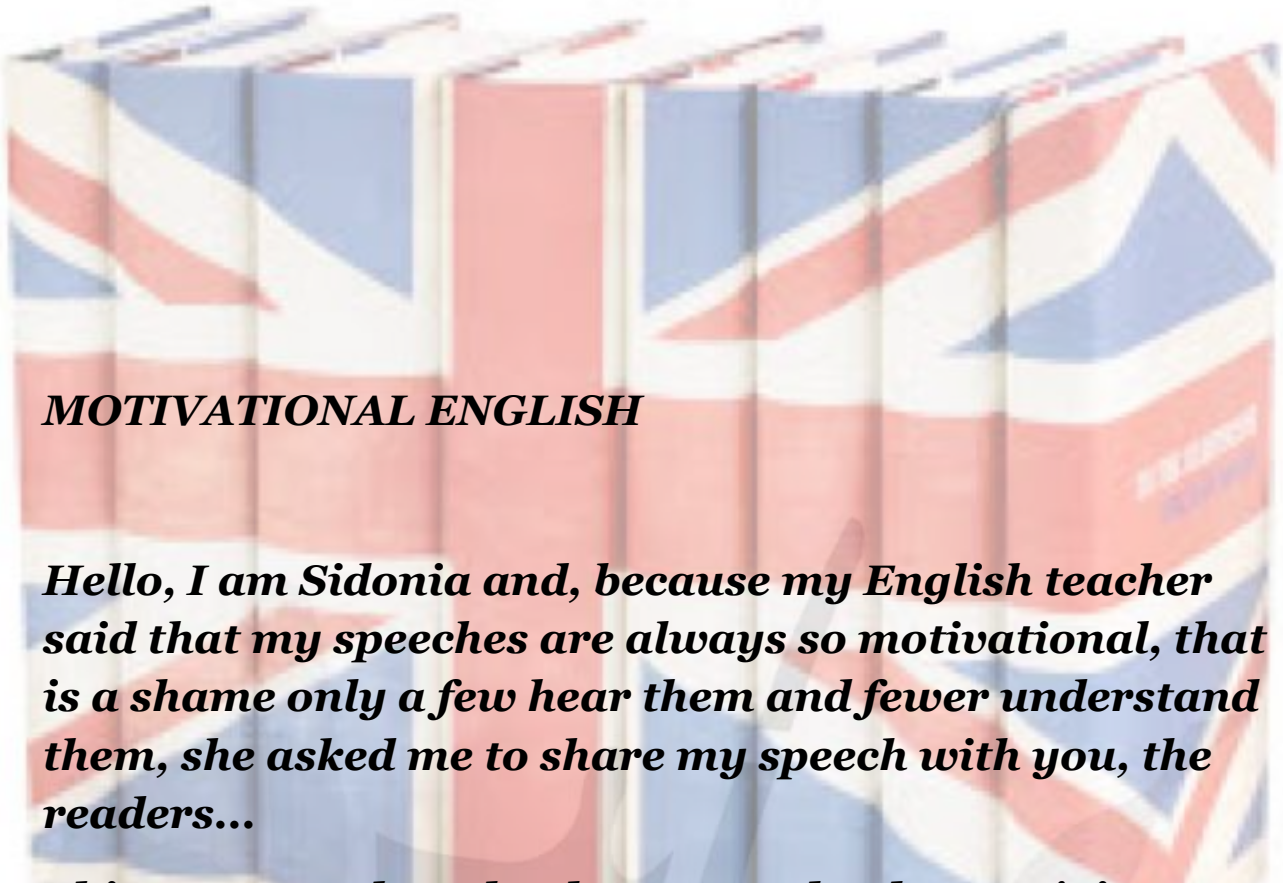
Pictor, sculptor și arhitect, Michelangelo Buonarroti s-a născut în Caprese, în Italia pe 6 martie, 1475. După o carieră care a durat mai mult de 70 de ani, el și-a câștigat un renume aproape mitic ca fiind unul dintre cei mai proeminenți oameni ai Renașterii și a adunat papi și regi printre admiratorii și patronii lui. Temperamental și genial, Michelangelo a creat câteva capodopere, inclusiv "David", "Pieta" și tavanul Capelei Sixtine. Aici poți afla nouă lucruri surprinzătoare despre artistul adesea supranumit "Cel Divin."

La începuturile carierei lui, Michelangelo a sculptat un Cupidon (care acum s-a pierdut) în stilul Antic grecesc. Văzându-i munca, patronul lui, Lorenzo di Pierfrancesco de' Medici i-a propus să facă împreună o înșelăciune. "Dacă poți să faci statuia să pară că a fost îngropată, " a zis Medici , "o să o trimit la Roma ca fiind o antichitate și ai putea să o vinzi mult mai profitabil". Michelangelo a fost de acord și Cupidon a fost vândut cardinalului Raffaele Riario ca fiind o minune arheologică recent descoperită. Riario a auzit apoi zvonuri despre fals și și-a primit banii înapoi, dar a fost așa de impresionat de îndemânarea lui Michelangelo, că l-a invitat la Roma la o întâlnire. Tânărul artist a rămas în Cetatea Eternă în următorii ani și, în final, rimit o comandă să sculpteze "Pieta" , lucrarea care l-a făcut faimos ca artist.

A sculptat"David" într-un bloc de marmură refuzat de alți artiști. Michelangelo era faimos pentru ca era foarte riguros când alegea marmura în care sculpta, dar pentru "David" el a folosit un bloc de marmură pe care alți artiști l-au refuzat pe motiv că nu era bun. Cunoscut ca " Gigantul", bucata de piatra masivă a fost scoasă din carieră cu aproape 40 de ani mai devreme pentru o serie de sculpturi, în final abandonate, pentru Catedrala Florenței. Michelangelo a transformat blocul acesta într-una dintre cele mai mai bune lucrări ale lui, dar analize recente ale statuii au arătat că marmura de proastă calitate ar fi putut să cauzeze degradarea statuii, mult mai rapid decât alte statui de marmură.

A lucrat pentru nouă papi diferiți. Și-a pus propriul portret în unele lucrări. Cel mai faimos dintre aceste autoportrete se găsește în fresca lui din 1541din Capela Sixtină "Judecata de Apoi" în care Sf Bartholomeu este, de fapt, un autoportret al artistului. **A fost un poet foarte bun. A continuat să muncească până în săptămâna în care a murit.**

Sursa wilkipedia

MOTIVATIONAL ENGLISH

Hello, I am Sidonia and, because my English teacher said that my speeches are always so motivational, that is a shame only a few hear them and fewer understand them, she asked me to share my speech with you, the readers...

This one was about books. For me books aren't just some sheets between two covers, they are another reality, a way to escape from this boring universe, a world where I can be in another person's skin. I think the most shameful thing is not to be able to read or write. We all have the possibility sustained by Ministry of Education so why do we not take advantage of it? Reading not only enriches your vocabulary, it heals your wounds with words and purifies your mind. Don't stop with reading books in Romanian only, you can read in any language you want.

To be honest, three years ago I was able to say in English just "I'm going to school everyday". One day I found the app Wattpad, a platform for readers and amateur writers who managed to publish their books in real life. I started to read books in English and now I'm in the right condition. One book takes you a step closer to the path of success and gives you freedom, but remember, even the birds are chained to the sky.

NACHE SIDONIA , cls. a X-a A

♦ *Corespondenţă inedită între Mihai Eminescu şi Veronica Micle*

Draga mea Veronică,

Ca eu să nu-ţi scriu e de înţeles. Bolnav, neputând dormi nopţile şi cu toate astea trebuind să scriu zilnic, nu am nici dispoziţie de a-ţi scrie ţie, căreia aş vrea să-i scriu închinăciuni, nu vorbe simple.

Dar tu care ai timp şi nu eşti bolnavă să nu-mi scrii e mai puţin explicabil. Tu trebuie să fii îngăduitoare cu mine, mai îngăduitoare decât cu oricine altul, pentru că eu sunt unul din oamenii cei mai nenorociţi din lume.

Şi tu ştii care este acea nenorocire. Sunt nepractic, sunt peste voia mea grăitor de adevăr, mulţi mă urăsc şi nimeni nu mă iubeşte afară de tine. Şi poate nici tu nu m-ai fi iubit câtuşi de puţin, dacă nu era acest lucru extraordinar în viaţa mea care e totodată o extraordinară nenorocire. Căci e bine ca omul să fie tratabil, maniabil, să se adapteze cu împrejurările şi să prinză din sbor puţinul noroc care îl dă o viaţă scurtă şi chinuită, şi eu nu am făcut nimic din toate acestea, ci te-am atras încă şi pe tine în cercul meu fatal, te-am făcut părtaşă urei cu care oamenii mă onorează pe mine. Căci acesta e singurul reazim al caracterului meu – mă onorează ura lor şi nici nu mă pot închipui altfel decât urât de ei.

Dar tu pentru aceasta nu trebuie să mă bănuieşti, tu rămâi cum ai fost şi scrie-mi. Tendinţa mea constantă va fi de a-mi împlini făgăduinţele curând ori târziu, dar mai bine târziu decât niciodată.

Sunt atât de trist şi e atât de deşartă viaţa mea de bucurii, încât numai scrisorile de la tine mă mai bucură. A le suspenda sau a rări scrisorile tale m-ar durea chiar dacă n-ai mai iubi

REDACȚIA

Coordonator: prof. *Mirela Laurențiu*

Responsabil copertă: prof.*Jusztina Țepeș-Focșa*

Responsabil articole: prof. *Raluca Zbanca-Răucescu*; prof. *Elvira Bortă*

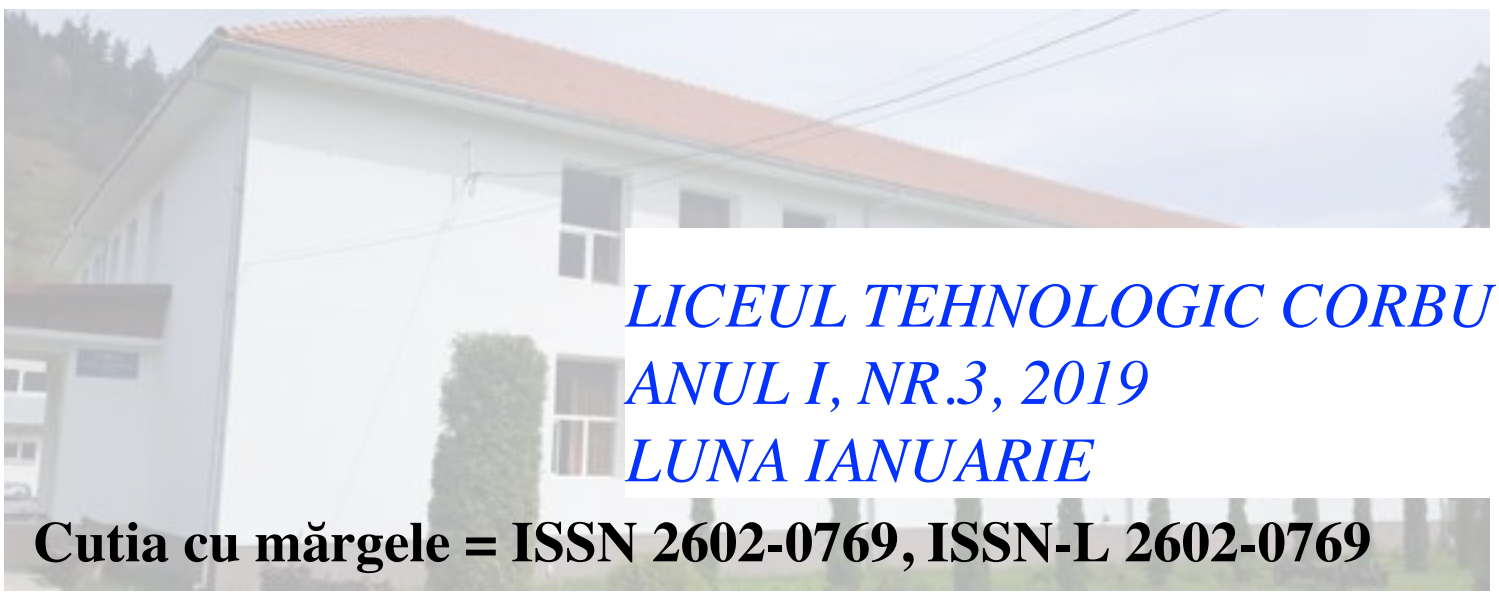
Responsabil tehnoredactare: prof. *Mirela Laurențiu*

Responsabil publicare: bibliotecar *Anca Țepeluș*

Redactorii: elevii: *Nache Sidonia, Majoran Ana,Molovan Ioana, Țepeș Carina, Larisa Csatlos, Pântea Mădălina, Vanc Cristian*

Cutia cu mărgele

LICEUL TEHNOLOGIC CORBU
ANUL I, NR.3, 2019
LUNA IANUARIE

Cutia cu mărgele = ISSN 2602-0769, ISSN-L 2602-0769